

10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200
201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230
231
232
233
234
235
236
237
238
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300
301
302
303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500
501
502
503
504
505
506
507
508
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
520
521
522
523
524
525
526
527
528
529
530
531
532
533
534
535
536
537
538
539
540
541
542
543
544
545
546
547
548
549
550
551
552
553
554
555
556
557
558
559
560
561
562
563
564
565
566
567
568
569
570
571
572
573
574
575
576
577
578
579
580
581
582
583
584
585
586
587
588
589
590
591
592
593
594
595
596
597
598
599
600
601
602
603
604
605
606
607
608
609
610
611
612
613
614
615
616
617
618
619
620
621
622
623
624
625
626
627
628
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
700
701
702
703
704
705
706
707
708
709
710
711
712
713
714
715
716
717
718
719
720
721
722
723
724
725
726
727
728
729
730
731
732
733
734
735
736
737
738
739
740
741
742
743
744
745
746
747
748
749
750
751
752
753
754
755
756
757
758
759
760
761
762
763
764
765
766
767
768
769
770
771
772
773
774
775
776
777
778
779
780
781
782
783
784
785
786
787
788
789
790
791
792
793
794
795
796
797
798
799
800
801
802
803
804
805
806
807
808
809
810
811
812
813
814
815
816
817
818
819
820
821
822
823
824
825
826
827
828
829
830
831
832
833
834
835
836
837
838
839
840
841
842
843
844
845
846
847
848
849
850
851
852
853
854
855
856
857
858
859
860
861
862
863
864
865
866
867
868
869
870
871
872
873
874
875
876
877
878
879
880
881
882
883
884
885
886
887
888
889
890
891
892
893
894
895
896
897
898
899
900
901
902
903
904
905
906
907
908
909
910
911
912
913
914
915
916
917
918
919
920
921
922
923
924
925
926
927
928
929
930
931
932
933
934
935
936
937
938
939
940
941
942
943
944
945
946
947
948
949
950
951
952
953
954
955
956
957
958
959
960
961
962
963
964
965
966
967
968
969
970
971
972
973
974
975
976
977
978
979
980
981
982
983
984
985
986
987
988
989
990
991
992
993
994
995
996
997
998
999
1000

III. A. I

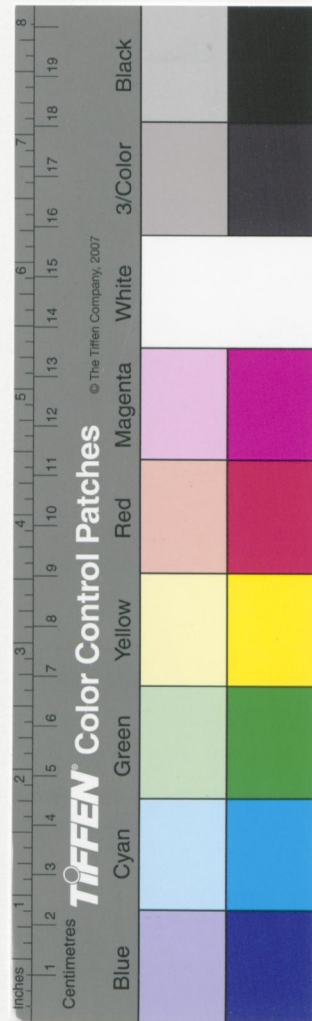
Borgå den 12 Junii 1867.

Goda Emelie!

När jag sedan skref Dig till, behagade jag totalt glömma att säga något om böckernas framkomst, äfven som om mina funderingar om huru jag skulle få hem Din Baron Brandon. En tid kortt har jag nu efterhört bud, men fått till svar, ja i går, ja för några dagar sen o. s. v. Då gick bud, men vet man af intet. Emellertid fick jag nu i går till bref af den 4 de dennes ej just försäkt i sanning och så fattade jag det modiga beslut att besvara det och jemte boken sända till Fru Solitander i hopp att såunda dock småningom allt skall komma Dig tillhanda.

Runeberg har nu sedan tid varit rask nog om och ej på sitt alla bästa. De ha lefvat brillant denna tid. Lärforeningen var här och de sjöng för Rbg. Walter med Lindholm var här en gång men dessutom har Walter ströfvat här fram och åter churu blott på korta besök. Lorenzo och Hannes voro för halfann vecka sen hemma. Iqvattl torde hit komma Brohm och danden Thomeen, i går voro här den Sucksdorff-hvad tycks nu förlofvad med en nittonårig fröken Epenius! Löfgren och en mängd Borgå herrar.

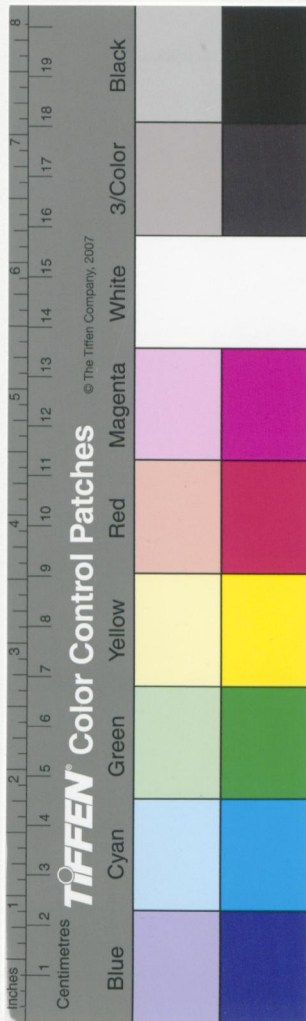
När vi flytta till Kroksnäs är ännu ej bestämdt då väder ännu

ej varit indjudande. Sches Tengströms äro ännu ej fördiga att utlytta.
Ludvig och Hanna ännu ej komna och sen bege de sig väl straxt
på färd. Lorenzo är redan rest. Till Stockholm till en början troligen
sedan längre bort. Walter skulle sednaste natt resa från L. förs.
Bröllopsdagen bestämmes först nu i Åbo, men nog blir det snart,
och så resande på sin långa färd. Hannes ernar resa i Augusti; men
komma hem på sednaste senhöst. Gud gifve han bara nu icke
blefve sjuk. Jag hade i går bref om att han ej är rätt frisk, och jag
bägoar alltid för den dag han skall drabbas af tyfus, derom de
unga läkarnespest. Han har skött många många tyfuspati-
enter i vår. Och nu när Lorenzo till är borta och ej kan sköta ho-
nom, vare det så mycket ängsligare. Robert är visserligen ännu
hemma, men han är ock blott en. Nej, kära, icke menade jag att
bräka om mina bekymmer härom för dig men deraf hjertat är
fullt, derom talar munnen. Robert söker expositions stipendium
och har icke mer än 49 medsökande. Du kan deraf förstå huru
stora affärskanser han har; men nog måste han slippa ut på
ett eller annat sätt ändå om ock ej till Paris. Fredrik ämnar ika
sa dagar bege sig till Högland för sommar.

Du finner att vi bli ganska ensamma i sommar. Måtte blott Han-
nes ej bli sjuk, så kan allt gå för sig ändå. Det är viist att ta sken
för häfligt, att för ett litet illamående räddas det värsta, men just emedan få
unga läkare undgå den repeliga tyfus under sin studietid, så har man den all-
tid som ett skrämskott för sig. Min käre käre gosse.
Jag har icke varit rask de två dagar, och churu, som sagt, Runeberg ej varit

så mår, har jag dock lidit af en plågsam sinnessmedstämning eller oppress-
ning, eller hvad jag skall kalla slikt. Jag har inom mig en äder
af djup sorgensduglut, som jag hela mitt lif haft en evig kamp
att kunna hålla nere, men stundom blir den mig ofrönmäktig. By-
ter alla de band hvormed jag belaggt den och sprutar upp, liksom
srad blodåder. Och då ville jag alltid gerna skry alla människor och
gömma mig djupt unnan och icke behöfva grina och se glad ut och höra
hur folk säger att jag ser så rack och galant ut, just när det synes mig,
som om jag ville kunna räkna dagarna till dess jag skall få lägga
mig ned till hvila. Den bästa vaggningen för denna oro har varit läsa
och skrifa. Men nu allt under det jag läser för Rög hvisskar den till mig
bredvid det lästa ordet, andra ord, som ha till utfrång: 'sof sof!' Men jag vill
icke, jag får icke tänka på eller önska att sova, så länge jag dock ju
kan tjona Runeberg, om än den trefnad jag kan ge honom är ringa.
Men likväl, han är nu vid mig och han lider af att störas i sina
vanor. Icke har jag haft tid att skrifa på länge, men än mer, jag ska-
le ej haft hög. Topelius var här nys. Han uppmanade mig att ge ut min
smalbitar för kvinnans sak, den stora saken som behöfver alla sina
arbetare. Hvilken tanke! Mitt lappri skulle deroft gätagt gå till d-
der ifrån. Gudi vare lof, som tillät mig att se gryningen af en
dag här. Och att dagen går öf, derom talar jag icke ett ögonblick,
när den än till en början skymmes af mån. Hvad mer om ett eller
annat århundrade ännu lägges till de tusenden af år som flytta af ercka,
hvilka icke ens haft rättighet att se sig kurt ja hvilka kallat med sig i de räckens
hela bitterhet på hjertan som trott sig vara brottliga. Och de inom sig nu prigat
att klaga, öfver hvad som ju vore kvinnans bestämning, den värre af skapera

huströmda lott: försakelie och lidande — Du riktigt hatar karlarne" sade
mig någon nys. "Ja" svarade jag, "det märks bra derpå, att allt hvad jag håller
kärast i världen, äro idel karlar." Jag har varit en sin der motagelsens
människa alltid. Jelf var jag förlofvad och gift, innan jag kunde kallas
gammal, och likviist har jag älskat att förfäktas den gamla osäktas rätt.
Jelf har jag varit lyckligt gift, och likviist har jag älskat att uttala de för-
tryckta hustrurnas klagan. Jelf har jag jemförelsevis, dock fått odla mitt
förstånd mer än många ann, och ända har jag fört talan för det grannan-
ma äga rätt till bildning, måte dock medge att i sednaste afsende har jag djupt
känt och framburit klagan såsom öfver ett våld öfver mot mig jelf. Men
se just derför har jag och kunnat framträda med en sådan klagan, som
varit att förfäktas tusandes sak; mitt eget lidande skulle jag vara för stolt
att frambara. En rättighet som mekar mig, har jag sällan kunnat förmoda mig
att framtälka mina anspråk på, om än jag många gånger kunnat med-
ta rätt bittra talaröfver hvad jag ansett mig hafva lidit orättfärd. Men skulle
jag än vara nog förmoden, det jag ej är, att tro mitt obetydliga sträf kunna
bidraga till stacken, ända skulle jag göra orätt i att frambara det. Den ensam-
ma skadar endast sig själv, och om hon ej vill offra sig för sin idel, det
är juft att se göra. Den gäta grannan skall upphöra att vara ett jag, att tänka
sig i något såsom en personlighet, hon får ej offra sig för en idel, för hon får
äga någon annan idel, än att tjäna maken och barn och för dem äga fram-
träda rätt, att offra sig. Och Gud, vare det att hon det ej, ty det är dock värde att lefva
i, det är juft och öfver att lefva för, om en man tycker att hjertat kunde ha sin
ämnas vidare för litet af den yttre världen, och icke blott för deuck; det hela dock blott delar
af, eller rättare sagt helheten af en själ. Du märker emellj, att jag lidit af behöfvat att ge
mitt inre luf, så jag prentar så här tygligt i ett brev, ja jag tror också verkligen, ja jag
vet, att hvad jag lidit så mycket af hela mitt lif, varit just en andlig väpnings och o-
uppkommenhet af tyngnet att icke se uttala sig af i så ord sagt och i mitt vanligt sätt, d.
v. i. könsförskott uttryckt: af tyngnet som ligger tyngt öfver mitt inre lidande gift.
Nu har jag knappt rum att säga dig: Kneubergs kallar —
Din Fredrika Kneuberg

